

ANNE VAN DER VALK
Melodie van verlangen

Roman

Hoofdstuk 1

Ze doet haar koffers op slot. Al haar kleren en toiletartikelen die ze een jaar geleden heeft meegenomen, zitten opnieuw in twee koffers met wat extra spulletjes die ze het afgelopen jaar heeft gekregen en die ze koestert. Natuurlijk ook wat cadeautjes voor de mensen thuis.

Ze kijkt naar haar kamer. Het is amper meer dan een bezemkast, maar het was haar plekje. Het afgelopen jaar heeft ze zich er thuis gevoeld. Klein en fijn. Het was voor haar genoeg. Het verzorgingshuis in Tel Aviv had haar deze kamer toegewezen. Daarmee hadden ze goed voor haar gezorgd, vonden ze, want andere vrijwilligers waren niet zo fortuinlijk een eigen kamer te krijgen. Die moesten vaak een kamer delen.

Maar het is niet langer haar kamer. Hij is leeg, ontdaan van haar persoonlijkheid. Het tafeltje, de twee stoelen, het bed, al het meubilair stond er al toen ze erin trok. Met haar flair voor sfeer en gezelligheid had ze het optrekje haar eigen kleur gegeven. Als ze iemand uitnodigde voor een kop koffie, wat ze zo nu en dan deed, kreeg ze vaak complimenten over de inrichting.

Ze kan er niet goed bij dat ze op het punt staat terug te keren naar huis. *Huis*. Ze proeft het woord op haar lippen. Wat is haar thuis? Ze had haar flat in de binnenstad van Groningen, maar die heeft ze opgezegd toen ze wegging. Nu heeft ze daar spijt van. Waar moet ze heen? Ze weet dat ze welkom is bij haar broer en schoonzus op de boerderij. Maar dan? Hoelang houdt ze het vol bij hen en hun gezin? En wat moet ze met haar dagen gaan doen?

De rest van haar leven is als een blanco vel papier. Wit, leeg en zonder kleur en zonder regels en woorden. Geen duidelijkheid, Geen richting. Geen idee.

Er wordt aangebeld. De taxichauffeur staat voor de deur.

‘Klaar, mevrouw?’ vraagt hij beleefd.

‘Jazeker,’ verzucht ze. ‘Het moet maar.’

Het weinig Israëliisch dat ze heeft geleerd, gebruikt ze te pas en te onpas. Ze had meer haar best op de taal moeten doen, heeft ze vaak gedacht. Maar ach, ze kon zich ermee redden. Ze sprak ook een beetje steenkolenengels.

Gisteren heeft ze afscheid genomen van het personeel en de bewoners. Die doen vandaag de dingen die ze altijd doen. De groep mensen die ze van de kerk kent, heeft ook afscheid genomen. Zonder veel poespas wensten ze haar het allerbeste en een goede reis naar huis. Dat koele afscheid vond ze geen probleem, behalve dan van Moshe. Hij had toch wel wat enthousiaster kunnen reageren? Bij hem miste ze de overtuiging dat hij het jammer vond dat ze wegging en misschien nooit meer terugkwam. Ze wist dat ze niets van hem mocht verwachten, maar toch deed zijn onverschillige houding haar meer dan ze had kunnen vermoeden. Er was toch een vonk overgesprongen tussen hen? Of dacht ze dat alleen maar?

Nee, ze is er zeker van, er was iets tussen hen opgebloeid. Maar hij is niet voor haar, want hij heeft al een ander. Ze bewondert hem omdat hij die ander trouw blijft, ook al baalt ze er natuurlijk ook van. Nu voelt ze de diepe pijn van een afscheid dat voorgoed is.

De chauffeur en zij dragen elk een koffer naar de lift. Ze ziet geen mensen in de gang. Ook beneden in de grote hal ziet ze geen bekenden. Hij plaatst de koffers in de kofferbak. Ze gaat op de passagiersstoel zitten.

Haar ogen zijn vochtig.

‘Naar het vliegveld, dame?’ vraagt hij terwijl hij haar aankijkt.

Ze knikt. ‘Ja, het vliegveld. Enkele reis naar huis.’

Het vliegveld ligt een eindje buiten de stad. De luxe van een taxi heeft ze zichzelf gegund. Natuurlijk had ze een bus kunnen pakken, want het openbaar vervoer in Israël is heel goed. Maar ze had geen behoefte om met twee zware koffers te zeulen naar de bushalte, te

worstelen met de bagage om in de bus te komen en daarna haar weg te vinden in de grote vertrekhal. Het hele jaar door heeft ze zuinig aan gedaan. Vandaag niet. Vandaag geniet ze van de weelde van een taxi die haar thuis ophaalt en haar brengt waar ze naartoe moet. Het zou heerlijk moeten zijn, maar ze kan er niet echt van genieten.

Voor ze het weet, staat ze op het vliegveld. Israëliisch lezen kan ze nog steeds niet, maar gelukkig staan de namen ook in het Engels op de borden. Ze vindt haar weg gemakkelijker dan ze had gedacht. Voor ze het weet, is ze klaar bij de incheckbalie en heeft ze haar bagage afgegeven. Dan loopt ze door naar de paspoortcontrole. Vandaag zijn er extra uitgebreide controles bij de douane. Ze staat lang in de rij. Eindelijk is ze aan de beurt. De mevrouw achter de balie vraagt uitvoerig wat ze heeft gedaan. Ze vertelt dat ze als vrijwilliger heeft gewerkt met oude mensen. De vrouw bladert in haar paspoort. ‘Op een aantal toeristenvisa?’

‘Ja, dat klopt.’

‘Alleen?’

‘Ja. En nu ga ik naar huis.’

Ze krijgt haar pas en mag doorlopen. Nog een paar uur wachten en dan vindt het inchecken aan de gate plaats.

In het vliegtuig zit ze bij een raampje. Strak kijkt ze naar buiten, maar ze ziet niet veel. Ze merkt niet veel van het instappen van de andere passagiers, noch van het opstijgen en de demonstratievideo voor de veiligheid. Ze voelt zich verdrietig en er drukt iets op haar borst, maar huilen kan ze niet. Er zijn geen woorden waarmee ze uiting kan geven aan het gevoel in haar binnenste. Ze komt er niet uit en wil dat ook niet. Ze zit maar wat te zitten en naar buiten te staren. In gedachten is ze weer op het strand.

Het was hoogzomer en snikheet in Israël. Sarah had de hele dag gewerkt met de oude mensen van het verzorgingshuis. Iedereen was warm en plakkerig, ondanks de ventilatoren. Met een oudere dame in een rolstoel is ze naar buiten geweest. Een eindje wandelen, want dat wilde de oude dame graag. Het was zwaar werk om vooruit te

komen; niet omdat de vrouw een zwaargewicht was, maar omdat het zo verschrikkelijk warm was. Ze duwde en duwde en zweette onder-tussen als een otter.

‘Houd je het vol, meisje?’ vroeg de dame in het Engels omdat ze wist dat Sarah die taal beter sprak.

‘Jawel, maar het is wel een beetje warm,’ zei ze in haar beste He-breeuws.

‘Laten we een ijsje halen,’ stelde de dame voor.

Ze realiseerde zich dat ze dan nog verder moest lopen dan ze van plan was. Maar ach, het was een aardige mevrouw. Ze kon het goed met haar vinden en ze waardeerde het dat ze Engels sprak. De dame genoot van het softijsje. Sarah ook, vooral omdat ze in de schaduw kon zitten.

Na hun terugkeer was ze de rest van de dag vrij. Ze was naar boven gerend om zich om te kleden op haar kamer. Snel een bikini aan. Zonnebrand, bril, hoed, fles water, telefoon en een badlaken mikte ze in een tas. In een stevig tempo liep ze naar het strand. Daar waren vaak een aantal leden van de jeugdclub van de kerk waar ze gastlid van was.

Moshe was er ook. Keek hij naar haar? Ze zag het niet goed door die zonnebril met de sterk gekleurde glazen.

Ze doken allemaal de zee in. Ze zwommen en speelden een poos-je een soort waterpolo. Na het spel gingen de meisjes op het strand liggen, terwijl de jongens door bleven zwemmen. Ze deden wie het hardst kon. De meisjes keken toe.

De stewardess reikt haar een kopje thee aan. Ze schrikt ervan.

‘Met suiker?’ vraagt de stewardess in het Engels.

Haar buurvrouw, een Joodse dame op leeftijd, zegt dat ze dat maar moet doen. ‘Suiker helpt,’ glimlacht ze.

Sarah kijkt haar aan en ziet een paar vriendelijke, bruine ogen in een gelaat vol rimpeltjes. ‘Goed, met suiker.’

De hete thee smaakt haar goed.

Na een paar uur vliegen zet het vliegtuig de landing in. De pas-

sagiers wordt gevraagd de tafeltjes in te klappen, de stoelen rechtop te zetten en de stoelriem vast te maken. Haar buurvrouw vraagt hoe het met haar is.

‘Wel goed, denk ik.’ Ze haalt haar schouders op.

‘Ga je naar huis?’

‘Ja,’ zegt ze en haar schouders zakken een eindje.

De vrouw ziet dat en glimlacht meelevend. ‘Wat heb je gedaan in Israël?’

‘Ik ben er een jaar geweest. En nu is het voorbij,’ zegt ze min of meer tegen zichzelf. ‘Het is zo snel gegaan. Dat had ik niet gedacht.’

‘En nu?’

‘Dat weet ik niet.’ Ze kijkt langs haar heen.

‘Wie haalt je straks op?’

‘Niemand,’ zegt ze, ‘ik heb tegen niemand gezegd dat ik vandaag al terugkom.’

‘Waarom niet?’

‘Ach, dan verwacht mijn familie dat ik vrolijk en uitgelaten ben en allerlei verhalen ga vertellen.’

‘En dat lukt nu niet?’

Ze schudt haar hoofd. ‘Ik heb ze zo nu en dan een vlog gestuurd, dus ze weten al wat ik heb gedaan,’ legt ze uit. ‘Ik hoef niets meer te zeggen eigenlijk.’

‘Ik begrijp het,’ zegt de Joodse dame meevoelend, ‘teruggaan naar huis betekent ook dat je weggaat van iets anders. Dat betekent afscheid nemen van iets wat niet meer terugkomt. In ieder geval niet op dezelfde manier. Het oude is voorbij. Dat kan pijn doen.’

Ze kijkt de vrouw met aandacht aan. ‘Inderdaad,’ zegt ze. ‘Het bekende is voorbij.’

‘Die pijn hoort erbij,’ glimlacht haar buurvrouw. ‘Met de tijd komen er nieuwe plannen en nieuwe ervaringen. Geef het de tijd. Je zult het zien.’

‘Dan geloof ik u op uw woord.’ Ze glimlacht nu ook. ‘U heeft het ook meegemaakt?’

‘Elke keer als ik naar mijn thuisland ga,’ zegt ze met een stem vol weemoed. ‘Geloof me, het went.’

‘Ik ben dus niet de enige,’ zegt Sarah, ‘die het moeilijk vindt om weg te gaan.’

‘Je gaat weg, maar je komt ook ergens aan. Kijk vooruit naar wat komen gaat en probeer te genieten van wat achter je ligt,’ geeft de oudere vrouw als goede raad mee.

‘Dank u,’ zegt ze vriendelijk. ‘Dat zal ik doen.’

Ze kunnen uitstappen. Sarah groet haar buurvrouw nog een laatste maal en zoekt haar koffers. Dan gaat ze door de hekken en staat ze in een grote hal. Ze zoekt de borden van de treinen.

Na een treinreis van ruim twee uur staat ze op het station in Groningen.

‘Hèhè, thuis,’ zegt ze met een grimas. Ze kijkt om zich heen. Alles is nog net zoals ze het zich herinnert. Honderd jaar oude stationskappen en de prachtige hal met het bijzondere plafond van papier-maché. Op het plein voor het station staat het Peerd van ome Loeks, geduldig als altijd. Ze ademt diep in. Even de benen strekken.

Ze doet de koffers in een kluisje en loopt over het plein naar de museumbrug. Het Groninger Museum is in de zwaaihoek voor het station gebouwd en heeft de ingang midden op de brug. Het is een drukte van jewelste van fietsers en voetgangers die om elkaar heen manoeuvreren, zo goed en zo kwaad als het gaat. Er zijn ook heel wat bezoekers die het museum verlaten. Ze ziet een stel naar buiten komen. De vrouw is een beauty met haar lange, donkere haren en haar donkere ogen. Ze heeft een figuur waar elke vrouw jaloers op is. Net een fotomodel dat zelfverzekerd de laatste mode showt op de catwalk. Zo gedraagt ze zich ook, ziet ze. De vrouw zwiert haar jas over haar schouder en loopt elegant op haar hoge hakken over de brug. Ze loopt doelbewust naar de singels. De man die bij haar is, is iets langer en draagt een donkerblauwe jas van scheerwol. Hij schermt haar af, zodat ze geen last heeft van andere mensen op de smalle brug. De vrouw zegt

iets tegen de man. Prompt draait hij zich om en gaat zo snel hij kan terug het museum in. Hij kijkt niet goed uit en botst tegen Sarah op.

‘Kijk uit!’ zegt hij kortaf.

‘Kijk zelf uit,’ zegt Sarah, die de verontwaardiging door zich heen voelt kriebelen.

‘Ik heb haast,’ zegt hij en hij duwt haar aan de kant.

Ze valt bijna.

Hij grijpt haar bij de arm zodat ze niet ondersteboven op de straat ligt. ‘Gaat het?’ vraagt hij geërgerd.

‘Ja hoor,’ zegt ze net zo kortaf als hij. ‘Ze wacht heus wel op je, ook als je wat rustiger doet.’

Hij kijkt haar aan. ‘Wat bedoel je?’

‘Je vriendin. Je hoeft niet te rennen voor haar. Ze wacht wel op je. En anders maar niet.’

‘Waar bemoei je je mee?’ Hij heeft nog steeds haar arm beet en knijpt er lichtjes in.

‘Au,’ zegt Sarah, niet omdat het zeer doet maar omdat ze het vervelend vindt.

Hij laat haar los en gaat verder. Sarah wrijft demonstratief over haar arm.

Even verderop staat de mooie vrouw haar laatdunkend aan te kijken. Ze zegt niets. Sarah zwijgt ook. Ze is erg mooi, maar ze lijkt niet erg aardig. Wat een sufferd van een man dat hij dat niet in de gaten heeft.

Ze loopt door en vergeet het voorval. Na de brug slaat ze rechtsaf. Op de Heresingel is het veel rustiger. Ze wandelt langs de oude en jonge kastanjabomen en de monumentale huizen en voelt dat ze weer een beetje thuiskomt. De frisse lucht doet haar goed.

Ze zal Sybille bellen om te vragen of ze tijd heeft om haar op te halen, besluit ze als ze weer bij het station is. Sybille weet dat ze een dezer dagen naar huis terug moet keren. Ze zal wel niet echt verbaasd zijn als ze haar belt. Sarah heeft haar toch ook al in de trein een appje gestuurd dat ze onderweg is.

‘Hoi, met mij,’ groet ze als haar schoonzus de telefoon opneemt.

‘Dag,’ zegt Sybille, ‘waar ben je nu? Nog op het vliegveld?’

‘Nee, ik sta op het station in Groningen.’

‘Wat, nu al?’

‘Ja, ik had je toch een berichtje gestuurd dat ik eraan kom?’

‘Maar ik had gedacht dat je...’ Er klinkt een diepe zucht aan de andere kant van de lijn. Het blijft even stil.

‘Kom je naar me toe?’

‘Niet nu, nee, dat gaat niet zomaar,’ zegt Sybille kortaf. ‘De kinderen komen zo uit school en die moet ik ophalen. Ze verwachten dat ik op het schoolplein sta.’

‘Goed, geeft niet,’ zegt ze, ‘ik red me wel. Ik kom zelf wel naar jullie toe. Is het nog steeds goed dat ik bij jullie kom logeren?’

‘Ja, natuurlijk ben je welkom,’ zegt Sybille, lichtelijk geïrriteerd, ‘maar je overvalt me enorm. Ik had er niet op gerekend dat je ineens in Groningen zou staan en belt.’

‘Sorry,’ zegt ze, terwijl ze het niet helemaal meent.

‘Je had niet gezegd welke dag en al helemaal niet hoe laat en ook niet dat je met de trein naar het Noorden zou gaan.’

‘O, nou ja,’ zegt ze schouderophalend. Bij haar schoonzus moet alles altijd weken van tevoren geregeld zijn. Alle activiteiten worden opgeschreven op een grote familieplanner die in de keuken hangt. O wee als je ervan afwijkt. Dan zwaait er wat. Ze begrijpt niet dat het niet wat spontaner kan. Het is toch leuk dat ze er al is?

‘Ik moet je slaapkamer nog in orde maken,’ zegt Sybille.

‘Is die nog niet klaar?’ reageert ze met een vleugje humor.

‘Nee, dat moet nog,’ Sybille klinkt nijdig. ‘Ik heb wel meer te doen dan alles klaar te maken voor de zus van mijn man die niet eens de moeite neemt aan te geven wanneer ze thuiskomt.’

‘Stil maar, het was een grapje,’ sust ze terwijl ze gekke bekken trekt tegen de telefoon. Gelukkig ziet Sybille dat niet. Bellen met een videoverbinding doen ze gelukkig nooit.

‘Niet grappig, Sarah!’ Sybille hangt weer eens de grote zus uit. Soms

lijkt ze meer op een moeder die haar onverantwoordelijke dochter moet terechtwijzen. Vervelend.

‘Weet je wat je doet,’ begint Sybille.

‘Hm,’ zegt ze en ze wacht af. Nu niet te veel zeggen. Dat heeft ze door de jaren wel geleerd.

‘Je pakt de stoptrein naar Delfzijl. Weet je dat nog wel?’

‘Ja, natuurlijk.’ Het brandt haar op de lippen om te vragen of er ook een sneltrein gaat maar ze houdt zich in. Ze kent haar schoonzus goed genoeg om te weten dat die niet veel gevoel voor humor heeft. Zeker niet op een moment als dit.

‘Dan stap je uit bij Litsinge,’ vervolgt Sybille. En laat me weten hoe laat je daar aankomt. Dan haal ik je daar op.’

‘Komt goed.’ Ze kijkt al om zich heen of ze de informatieborden ziet. ‘Tot later,’ zegt ze en ze hangt op.

Ze haalt haar koffers op en ziet dat ze de trein net heeft gemist. Dan maar een kop koffie drinken. Echte Hollandse koffie, dat wordt genieten. Met een beker vol hete koffie staat ze even later op het perron. Ze heeft het koud gekregen. Het wandelen over de singels hielp wel wat, maar nu niet meer. De wind die over het station blaast, is guur. Haar trui en jasje beschermen haar er maar een beetje tegen. Ze ziet mensen naar de treinen lopen. Iedereen heeft een dikke winterjas aan. Sommigen op een holletje, die halen de trein nog net. Andere passagiers die net zijn uitgestapt, lopen snel en doelgericht naar de uitgang.

Ze is thuis, denkt ze voor de zoveelste keer, maar ze voelt zich nog een buitenstaander. Ze staat erbij en kijkt ernaar in haar te dunne jas. Die mensen weten wat ze aan het doen zijn en waarom ze de dingen doen. Ze vinden het vast heel belangrijk, al hun activiteiten. En zij? Eerst maar eens naar de boerderij en dan maar weer verder kijken.

Ze kijkt op de grote stationsklok. Ze moet rennen! Uiteindelijk doet ze dus net als die andere mensen, ook snel en haastig de trein in.

Terwijl het landschap achter de ramen aan haar voorbijzoeft, denkt ze aan haar nieuwe thuis. Ze is natuurlijk vaker op de boerderij van haar broer en schoonzus geweest. Vaak genoeg, maar het is alweer

meer dan een jaar geleden dat ze daar was. Wat zou er veranderd zijn? Niet veel waarschijnlijk. Bouwgrond blijft bouwgrond. En koeien blijven koeien. Maar de kinderen dan? Zouden haar neefje en nichtje haar nog herkennen? En herkent zij hen? Vast wel. Hoe zou het zijn om daar weer rond te lopen? En ze komt niet eventjes op bezoek. Ze blijft er misschien wel weken. Of veel langer.. Ze schudt haar hoofd. Nee, dat kan ze zich niet voorstellen.

In Litsinge stapt ze uit. Het station ligt aan de rand van het dorp. Ze kijkt de kale weilanden over. De wind waait kil eroverheen. Het waait hier altijd, herinnert ze zich. Het uitzicht is weids. Hier en daar staat een huis. Langs de weg verderop staat een rij bomen. Net als altijd. Er is niets veranderd.

Daar ziet ze haar schoonzus al staan. Ze heeft Daan en Janneke, hun kinderen, bij zich. Die rennen op haar af. Als ze vlak bij haar zijn, stoppen ze. Onwennig. Vervreemd.

‘Kom maar,’ nodigt ze ze uit.

Aarzelend komen ze dichterbij en voorzichtig omhelst ze hen.

‘Goed jullie weer te zien,’ zegt ze vriendelijk. ‘Wat zijn jullie groot geworden.’

Daan en Janneke glimlachen beleefd. Dan lopen ze alvast terug naar de auto.

‘Dag, zusje van me,’ groet Sybille haar.

‘Hoi,’ zegt ze.

Sarah ziet dat Sybille hetzelfde is als een jaar geleden. Haar donkere, krullende haren zijn verwaaid door de wind. Haar wangen kleuren rood door de koude wind. De donkerblauwe winterjas die zo goed bij haar blauwe ogen past, heeft betere tijden gekend. Evenals de spijkerbroek die ze altijd aanheeft. Stevige schoenen complementeren het geheel. Haar ogen staan vriendelijk. Ze kijkt iets omhoog omdat Sarah net wat langer is dan zij. Ze is een beetje stevig van postuur.

Ze omhelzen elkaar innig. Dat hebben ze al gedaan sinds haar broer Henk en Sybille verkering kregen, heel lang geleden. Dat is niet veranderd. Ook al begrijpen ze elkaar niet altijd, de warme band tussen hen

is onmiskenbaar. Soms is het net alsof ze echt zusjes van elkaar zijn.

‘Kom,’ zegt Sybille glimlachend. ‘Stap in, dan gaan we naar huis.’

Naar huis. Het huis van Sybille, bedoelt ze. Niet háár huis. Sarah logeert er alleen maar een tijdje. Ze heeft geen benul wat ze verder moet gaan doen. De toekomst is een gapend gat. Zwart, donker en beangstigend. Dat benauwt haar niet alleen maar het verlamt haar ook.

Sybille rijdt weg van het station, de spoorwegovergang over en op de kruising rechtsaf. Even later rijden ze het dorp uit. De boerderij ligt een paar kilometer buiten de bebouwde kom.

‘Hoe is het met jullie?’ vraagt Sarah.

‘Z’n gangetje,’ zegt Sybille met haar ogen op de weg.

Het gesprek valt stil, zelfs de twee kinderen op de achterbank zwijgen.

Even later slaat Sybille rechtsaf de oprijlaan in. Ze remt af en met een slakkengangetje gaat ze verder. Ze rijdt altijd voorzichtig op het lange pad naar de boerderij. Het weggetje is smal en de sloten aan weerszijden liggen diep. Zolang als ze kan autorijden, vindt Sarah het een moeilijke weg om te rijden. Ze is blij dat Sybille achter het stuur zit. Na een ruime kilometer en twee scherpe bochten zijn ze thuis.

‘Henk is bezig,’ zegt Sybille terwijl ze uitstapt.

‘O, goed hoor,’ zegt Sarah, toch enigszins teleurgesteld. ‘Ik zie hem later wel.’

‘Natuurlijk,’ zegt Sybille, ‘hij verheugt zich op je bezoek en op je verhalen. We hebben al je vlogs gezien en weten wel wat van je leven daar af. Maar er is vast nog meer om te vertellen.’

Daan en Janneke zijn de auto al uit gesprongen en rennen het erf op. Die vermaken zich prima in de buitenlucht.

‘Jassen aanhouden,’ roept hun moeder nog tegen twee verdwijnende ruggen. ‘Ritsen dicht! Ze zijn altijd buiten,’ legt ze uit. ‘Ze onderschatten de koude wind.’

‘Ach, daar krijgen ze toch ook wat weerstand van?’

‘Ik heb liever niet dat ze verkouden worden,’ zegt Sybille. ‘Voor je het weet, zijn ze...’

‘Ja, ja, al goed,’ sust Sarah.

Sybille doet de kofferbak open. Ze pakt de grootste koffer eruit.

‘Geef die maar aan mij,’ stelt Sarah voor.

‘Nee, nee, hoeft niet.’

Ze pakt de andere koffer. Samen sjouwen ze de bagage naar binnen, door de grote schuur, langs een paar lege stallen op weg naar de keuken. In de schuur blaft Tommy, de Friese stabij, hun een warm welkom toe.

‘Sst,’ doet Sybille. ‘Je kent Sarah toch nog wel?’

Tommy kwispelt en likt Sarahs hand. Ze aait hem over de kop. Zijn pluimige staart gaat nog harder heen en weer.

Sybille zucht zogenaamd vermoeid. ‘Het is niet echt een waakhond,’ zegt ze glimlachend. ‘Hij wil met iedereen vriendjes worden.’

‘Het is een lieverd,’ zegt Sarah.

Sybille doet de keukendeur open en stapt naar binnen. ‘Daar zijn we dan,’ zegt ze overbodig. ‘Zet de koffers maar bij de trap,’ dirigeert ze Sarah. ‘Henk kan ze later wel naar boven sjouwen.’

Wat onwennig gaat Sarah op een keukenstoel zitten.

Hoofdstuk 2

Met een knal gooit Remco de deur achter zich dicht. Niet te geloven! Onder zijn neus zit ze op een ongehoord intieme manier te lachen met een andere man. Hij had haar toch zelf gezien? Hij heeft zin om te schreeuwen van ellende en frustratie. Hij loopt naar zijn auto, een donkerblauwe Audi, en geeft een keiharde schop tegen het voorwiel. En nog een en nog een. Dat voelt goed. Hij is woedend. Razend gewoon.

Onhandig vist hij de autosleutels uit zijn jaszak en opent de deur. Hij gaat zitten. Met twee handen pakt hij het stuur beet en hij knijpt erin zo hard hij kan. 'Hoe is het mogelijk?' Hij kijkt naar het stuur en wil er een flinke klap op geven, maar de eerste woede is weg. Zal hij een eindje gaan rijden? Hij heeft zin om het gaspedaal heel diep in te trappen en niet meer los te laten. Almaar rechtdoor, zo hard hij kan en zover de auto hem brengt. Nee, dat komt niet goed, weet hij. 'Rustig worden, jongen, rustig aan, dan kun je de weg op.' Hij praat tegen zichzelf op kalmerende toon. Het helpt een beetje. Na een dikke vijf minuten start hij de auto en rijdt weg. Beheerst en best wel kalm. Wegrijden, dat is wat hij wil. Een heel eind hiervandaan.

Onderweg denkt hij terug aan wat hij gezien en gehoord heeft. Wat heeft Sylvia hem vandaag teleurgesteld. Meteen de eerste keer dat hij haar zag zitten aan de bar van de golfclub, was hij smoorverliefd op haar geworden. Met haar donkere ogen en lieve glimlach had ze hem een stralende schoonheid geleden. Hij was halsoverkop in een relatie met haar getuimeld. Betoverd was hij. Hij wist niet wat hem overkwam. Haar aandacht voor hem leek serieus. Hij was ontzettend gevleid geweest dat zo'n mooie vrouw zich aangetrokken had gevoeld tot hem. Ze kon goed luisteren en stelde hem goede vragen waar hij

terecht over na moest denken. Ze had kennis van zaken, vond hij. Goede adviezen. Ze hadden hetzelfde gevoel voor humor. Scherp en sarcastisch maar verschrikkelijk grappig. Als ze anderen imiteerde dan had hij het niet meer. Ze kon hem boeien door alleen maar op de bank te zitten en te genieten van een glas witte wijn. Hij bood haar een baan aan als manager en pr-vrouw in zijn restaurant. Hij wilde haar in de buurt hebben.

Anderen hadden hem gewaarschuwd voor haar. Hij had niet geluisterd. Hij wist toch waar hij aan begon? Hij had toch wel enige mensenkennis? Hij negeerde de goedbedoelde woorden van zijn ouders. Zijn vrienden reageerden niet zo hartelijk als hij had verwacht. Wacht maar af, zei hij dan. Ze zouden wel zien dat Sylvia en hij voor elkaar gemaakt waren. Alle vrije tijd waren ze samen. Ze praatten en ze lachten en deden interessante dingen samen. Ze voelden elkaar aan alsof ze elkaar al jaren kenden. Alsof ze al veertig jaar getrouwd waren. Sylvia en hij, ze waren samen en hij had gedacht dat ze dat voor altijd zouden blijven.

Hij herinnert zich deze speech, en soortgelijke, heel levendig. Niet te geloven hoe hij zich heeft vergist in haar. Hij heeft toch zelf gezien hoe ze zat aan te pappen met die andere man? Dat was een rijke zakenman. Die man was veel beter af dan hij en had zijn geld verdiend in het havengebied. Hij, Remco, verdiende een leuk centje en had goede vooruitzichten, maar sommige mannen hadden beduidend meer op de bankrekening staan.

Nu hebben zijn ouders en vrienden toch hun gelijk gekregen. Hoe zouden ze reageren? Lachend, medelijdend, met leedvermaak? Hij weet het niet. Op dit moment interesseert het hem ook niet.

Hun opmerkingen hadden hem niet losgelaten. Ergens waren ze blijven hangen. Een knagende twijfel. Een licht wantrouwen. Hij verafschuwde zichzelf erom, maar kon zichzelf niet veranderen. Hij merkte bij zichzelf dat hij Sylvia zo nu en dan ging observeren. Hield ze net zoveel van hem als hij van haar, of keek ze naar andere mannen? Dan besprak hij met haar wat hij gezien had. Ze had het niet

ontkend. Natuurlijk praatte ze met andere mannen in de zaak. Ze was toch gastvrouw en manager in zijn restaurant? Het was haar werk om vriendelijk met de mensen om te gaan en hen op hun gemak te stellen. Wat aandacht en vleierij kon toch geen kwaad? Hij vertrouwde haar toch wel? Ja, zei hij dan. Maar ondertussen vroeg hij zich af waarom ze meer belangstelling had voor de mannen dan voor de vrouwen. Hij had moed moeten verzamelen om haar die vraag te stellen. Dat klopte, had ze gezegd. Mannen trokken nu eenmaal naar haar toe. Vrouwen niet. Daar maakte ze gebruik van. Waarom ook niet? Het deed zijn zaken geen kwaad als die kerels hier vaker kwamen, toch? Dan keek ze hem aan en smolt hij weg en beaamde alles wat ze maar wilde horen. Hij was tot over zijn oren verliefd.

Maar niet langer. Hij heeft gezien én gehoord hoe ze met die ene vent omging en hoe ze lieve woordjes in zijn oor fluisterde. Dat was niet eens het ergste. Hij hoorde hoe ze zei dat Remco haar altijd op haar woord geloofde. 'Ik heb hem in m'n zak,' waren de woorden die ze had gebruikt.

De schellen zijn hem van de ogen gevallen. Als brokstukken liggen ze op de grond. Naast zijn verbrijzelde hart. Hij huilt van verdriet en van frustratie. Hij had met haar willen trouwen, zo zeker was hij van haar. Hij hoefde alleen nog een ring te kopen en een geschikt moment af te wachten. Gelukkig had hij nog geen ring gevonden. Die komt er ook niet meer.

Vanavond, nee morgenavond, als hij haar ziet na het werk, maakt hij het uit. Dan moet ze maar ander werk zoeken, want zijn restaurant komt ze niet meer binnen. Dat weigert hij resoluut. Hij realiseert zich dat zijn vrienden en kennissen het goed hebben gezien. Wat een afgang. Wat een verdriet. Hij zal nooit meer een vrouw vertrouwen. Zeker geen mooie vrouw. Nooit meer verliefd worden. Hij blijft voortaan op afstand van ze en laat niemand meer dichtbij komen. Dan wordt zijn hart niet meer gekwetst.

In plaats daarvan zal hij zich volledig richten op zijn restaurant. Hij is al heel lang van plan om de kwaliteit ervan te verbeteren. Op

die plek voelt hij zich thuis en weet hij wat hij heeft aan de mensen.

Hij kan zijn denken niet stoppen als hij onderweg naar huis is. Bijna op de automatische piloot vindt hij het kleine boerderijtje waar hij al enige jaren woont. In de keuken belt hij naar het restaurant en zegt dat hij die dag niet meer terug zal komen. Ze vragen hem verder niet waarom. Dat weten ze best, beseft hij vertwijfeld. Hij slaat zijn handen voor het gezicht. Nog een gedachte die hij niet weg kan drukken. Hoe moet hij zijn vrienden bij de golfclub weer onder ogen komen?

Sarabs zangtalent wordt door steeds meer mensen gehoord, maar volgt ze wel haar innerlijke stem?

na een jaar als vrijwilliger te hebben gewerkt in een verzorgingstehuis in Tel Aviv, keert Sarah terug naar huis. Ze trekt tijdelijk in bij het gezin van haar broer op de boerderij. Via haar broer krijgt Sarah een baantje in het restaurant van Remco. Tussen hen botert het niet echt, maar het werk met de gasten bevalt Sarah goed. Om haar week op te vullen wordt ze lid van een koor, waar haar zangtalent al snel wordt ontdekt. Binnen de kortste keren verhuist ze naar Hilversum om van zingen haar carrière te maken. Tot teleurstelling van Remco, die stiekem toch meer gevoelens voor Sarah koestert dan hij eerst dacht...

Anne van der Valk debuteerde in 2021 met *Bloemen in de winter*. In *Melodie van verlangen* laat ze op invoelende wijze zien hoe de jonge Sarah volwassen wordt en leert om haar eigen pad te bewandelen.

